

Hiljot Purim de acuerdo a Rabbenu Moshé ben Maimón ztz"l

Mishné Torá, Hiljot meguilá vejanukká, capítulo 1

1 La lectura de la meguilá en su tiempo [indicado] es una mitzvá positiva ordenada por los escribas, y es sabido que es una takkaná (legislación) de los profetas. Y todos están obligados en su lectura- hombres y mujeres, extranjeros (guerim) y esclavos liberados. Y educamos a los menores a que la lean. E incluso los sacerdotes en su 'avodá cesan su avodá y vienen a oír la lectura de la meguilá, y así dejamos de lado el estudio de la torá para leer la meguilá- cuánto más el resto de las mitzvot de la torá son dejados de lado para leer la meguilá. Y no hay cosa que deje de lado la lectura de la meguilá excepto [enterrar] un muerto que no tiene deudos, ya que quien se encuentra a un muerto tal lo entierra primero y luego lee la meguilá.

2 Tanto el que lee como el que escucha al que lee- cumplió su obligación. Esto es sólo en el caso de oír la lectura de alguien que estaba obligado a leerla, por ello si el que la lee es un menor de edad o un demente, el que escucha [esta lectura] no cumple su obligación.

3 Es una mitzvá leer la meguilá completa. Y leerla de noche y de día. Y toda la noche es adecuada para la lectura de la noche y todo el día es adecuado para la lectura del día. Y bendice antes de su lectura en la noche, tres bendiciones: "Bendito eres Tú Hashem nuestro Dio Rey del Universo, quien nos santificó con sus mitzvot y nos ordenó a leer la meguilá." "Bendito eres Tú Hashem nuestro Dio Rey del Universo, que hizo milagros para nuestros ancestros en esos días en esta época del año." "Bendito eres Tú Hashem nuestro Dio Rey del Universo, que nos mantuvo vivo y nos sostuvo y nos hizo llegar a este momento." Y durante el día no vuelve y bendice "que nos mantuvo vivos".

א קריאת המגילה בזמנה, מצות עשה מדברי סופרים; והדברים ידועים, שהיא תקנת נביאים. והכול חייבים בקריאתה--אנשים, ונשים, וגרים, ועבדים משוחררים; ומחנכין את הקטנים לקרותה. ואפילו כוהנים בעבודתן, מבטלין עבודתן ובאין לשמוע מקרא מגילה; וכן מבטלים תלמוד תורה למקרא מגילה--קל וחומר לשאר מצוות של תורה, כולן נדחין מפני מקרא מגילה. ואין לך דבר שנדחה מקרא מגילה מפניו, חוץ ממת שאין לו קוברין: שהפוגע בו--קוברו תחילה, ואחר כך קורא.

ב אחד הקורא, ואחד השומע מן הקורא-- יצא ידי חובתו: והוא, שישמע ממי שהוא חייב בקריאתה; לפיכך אם היה הקורא קטן או שומע, השומע ממנו לא יצא.

ג מצוה לקרות את כולה. ומצוה לקרותה בלילה, וביום; וכל הלילה כשר לקריאת הלילה, וכל היום כשר לקריאת היום. ומברך קודם קריאתה בלילה, שלוש ברכות: ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם, אשר קידשנו במצוותיו וציוונו על מקרא מגילה; ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם, שעשה ניסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה; ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם, שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה. וביום, אינו חוזר ומברך שהחיינו.

Y en aquellos que tienen la costumbre de bendecir después de la lectura, bendice: "Bendito eres Tú Hashem nuestro Dio Rey del Universo, el Dio que luchó nuestras luchas y juzgó nuestros juicios, el que vengó nuestras venganzas y el que cobró la retribución de nuestros adversarios y el que pagó el merecido a todos los enemigos de nuestra alma. Bendito eres Tú, el Dio que cobra la retribución de Su pueblo Israel de todos sus enemigos, el Dio salvador."

4 ¿Cuál es el tiempo para leerla? Se establecieron muchos tiempos para su lectura pues está dicho "en sus tiempos" (Ester 9.31). Y estos son sus tiempos de lectura: Toda ciudad que estaba circunscrita por una muralla en los días de Yehoshúa' ben Nun, ya esté en la tierra de Israel o por fuera de ella, lee la meguilá el quince de Adar. Y este tipo de ciudad es la que llamamos "keraj" (ciudad amurallada). Y toda ciudad que no estaba circunscrita por una muralla en los días de Yehoshúa', así no esté circunscrita hoy día- lee la meguilá el catorce y esta ciudad es la que llamamos "ir" (ciudad).

5 Shushán la capital- a pesar de que no estaba circunscrita por una muralla en los tiempos de Yehoshúa' ben Nun, lee el quince de Adar, pues en este día ocurrió el milagro pues está dicho "y descansaron en el día quince de él" (Ester 9.18). Y por qué conectaron este hecho con los días de Yehoshúa'- para darle honor a la tierra de Israel que en ese momento estaba desolada, para que lean [en la tierra de Israel] como los habitantes de Shushán y fueran considerados como habitantes de ciudades amuralladas a pesar de estar destruídas en ese momento, ya que estaban amuralladas en los días de Yehoshúa' y hubiese una conexión a la tierra de Israel en este milagro.

ומקום שנהגו לברך אחריה, מברך: ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם, האל הרב את ריבנו והדן את דיננו, והנוקם את נקמתנו והנפרע לנו מצרינו, והמשלם גמול לכל אויבי נפשנו; ברוך אתה ה', האל הנפרע לעמו ישראל מכל צריהם, האל המושיע.

ד איזה הוא זמן קריאתה--זמנים הרבה תיקנו לה, שנאמר "בזמניהם" (אסתר ט, לא); ואלו הן, זמני קריאתה: כל מדינה שהייתה מוקפת חומה בימי יהושוע בן נון, בין בארץ בין בחוצה לארץ--אף על פי שאין לה עכשיו חומה, קורין בחמישה עשר לאדר; ומדינה זו, היא הנקראת כרך. וכל מדינה שלא הייתה מוקפת חומה בימות יהושוע, ואף על פי שהיא מוקפת חומה עתה--קוראין בארבעה עשר; ומדינה זו, היא הנקראת עיר.

ה שושן הבירה--אף על פי שלא הייתה מוקפת חומה בימי יהושוע בן נון, קוראין בחמישה עשר: שבה היה הנס, שנאמר "ונח, בחמישה עשר בו" (אסתר ט, יח). ולמה תלו הדבר בימי יהושוע--כדי לחלוק כבוד לארץ ישראל שהייתה חרבה באותו הזמן, כדי שיהיו קוראין כבני שושן ויחשבו כאילו הן כרכין מוקפין, אף על פי שהן עתה חרבין, הואיל והיו מוקפין בימי יהושוע; ויהיה זיכרון לארץ ישראל בנס זה.

6 Los habitantes de las aldeas que sólo se congregan en las sinagogas los lunes y los jueves, [los rabinos] declararon que adelantaran la lectura y leyeran en su día de reunión. ¿Cómo? Si el catorce [de Adar] cae en un lunes o un jueves, leen ese mismo día. Y si cae en otro día, que no es lunes ni jueves, adelantan y leen el lunes o el jueves más cercano al día catorce.

7 ¿Cómo? Si el catorce cae el domingo, se adelantan y leen el jueves previo que es el día once. Si cae el martes, se lee el lunes previo que es el día trece. Si cae el día miércoles, se lee el lunes que es el día doce. Y en todos los casos en los que se adelantan y leen antes del catorce, no se lee la meguilá sino en presencia de diez.

8 Una aldea donde no se reúnen los lunes y los jueves, no leen la meguilá sino el catorce. Y una ciudad donde no hay diez desocupados fijos en la sinagoga para las necesidades de la comunidad es considerada como una aldea, y adelantan y leen en el día de la asamblea; y si no hay en la ciudad diez seres humanos, su ventaja es su perdición, y estos son considerados como los hombres de una gran ciudad y sólo leen el catorce.

9 ¿Cuál es el caso de que se adelantan y leen en el día de la asamblea? En el tiempo en el que hay un rey en Israel. Pero en este tiempo, no leemos la meguilá sino en su tiempo que es el catorce o el quince de Adar. Los habitantes de las aldeas y de las ciudades leen el catorce. Y los habitantes de las "kerajim" (ciudades amuralladas en los tiempos de Yehoshúa' ben Nun), leen el quince.

ו בני הכפרים שאינם מתקבצים בבתי כנסיות אלא בשני ובחמישי, תיקנו להם שיהיו מקדימין וקוראים ביום הכניסה. כיצד: אם חל ארבעה עשר להיות בשני או בחמישי, קוראין בו ביום; ואם חל להיות ביום אחר חוץ משני וחמישי, מקדימין וקוראין בשני או בחמישי הסמוך לארבעה עשר.

ז כיצד: חל ארבעה עשר להיות באחד בשבת--מקדימין וקוראין בחמישי, שהוא יום אחד עשר; חל להיות בשלישי--קוראין בשני, שהוא יום שלושה עשר; חל להיות ברביעי--קוראין בשני, שהוא יום שנים עשר. וכל אלו שמקדימין וקוראין קודם ארבעה עשר, אין קוראין אותה בפחות מעשרה.

ח כפר שאין נכנסין בו בשני ובחמישי, אין קוראין אותה אלא בארבעה עשר. ועיר שאין בה עשרה בטלנין קבועין בבית הכנסת לצורכי ציבור--הרי היא ככפר, ומקדימין וקוראין ביום הכניסה; ואם אין בעיר עשרה בני אדם, תקנתו קלקלתו, והרי הם כאנשי עיר גדולה, ואין קוראין אלא בארבעה עשר.

ט במה דברים אמורים שמקדימין וקוראין ביום הכניסה, בזמן שיש להם לישראל מלכות. אבל בזמן הזה, אין קוראין אותה אלא בזמנה--שהוא יום ארבעה עשר, ויום חמישה עשר: בני כפרים ובני עיירות, קוראין בארבעה עשר; ובני כרכין, קוראין בחמישה עשר.

10 Un habitante de una ciudad que llega a un keraj o un habitante de un keraj que llega a una ciudad- si su intención es volver a su lugar durante el tiempo de la lectura y se demora y no vuelve- lee como en su lugar [de residencia]. Y si no tiene la intención de volver sino después del tiempo de la lectura, lee con los habitantes del lugar en el que se encuentra. Y un keraj y todos los sitios adyacentes a éste y todos los lugares que pueden verlo [el keraj] sino hay más de dos mil codos entre ellos- son considerados parte del keraj [así estén por fuera de las murallas] y leen el quince de Adar.

11 Una ciudad sobre la que se tiene una duda si estaba circunscrita por una muralla en los tiempos de Yehoshúa' ben Nun o si fue circunscrita después- se lee en dos días, que son el catorce y el quince y en sus noches. Y bendecimos sobre su lectura sólo el catorce, pues éste es el tiempo de su lectura en la mayoría del mundo.

12 Si leyeron la meguilá en Adar, y después intercaló una corte el año [añadiendo un extra mes de Adar]- volvemos y leemos en el segundo mes de Adar en su tiempo.

13 No leemos la meguilá en Shabbat como una prevención, no sea la tome y vaya a donde alguien que es experto en su lectura, y la transporte cuatro codos en el espacio público. Ya que todos están obligados a leerla y no todos son expertos en su lectura. Por lo tanto, si el tiempo de la lectura cae en Shabbat, adelantamos y leemos la meguilá un día antes de Shabbat, y estudiamos las halajot de Purim durante el Shabbat, para recordar que es Purim.

14 ¿Cómo? Si el catorce cae en Shabbat, los habitantes de las ciudades se adelantan y leen el día antes del Shabbat, y los habitantes de las kerajim leen en su tiempo el domingo.

י בן עיר שהלך לכרך, ובין כרך שהלך לעיר- אם הייתה דעתו לחזור למקומו בזמן קריאה ונתעכב ולא חזר, קורא כמקומו; ואם לא היה בדעתו לחזור אלא אחר זמן הקריאה, קורא עם אנשי המקום שהוא שם. וכרך, וכל הסמוך לו, וכל הנראה עימו--אם אין ביניהם יתר על אלפיים אמה--הרי זה ככרך, וקוראין בחמישה עשר.

יא עיר שהיא ספק, ואין ידוע אם הייתה מוקפת חומה בימות יהושוע בן נון, או אחר כן הוקפה--קוראין בשני הימים, שהן ארבעה עשר וחמישה עשר, ובלילהם; ומברכין על קריאתה בארבעה עשר בלבד, הואיל והוא זמן קריאתה לרוב העולם.

יב קראו את המגילה באדר, ואחר כך עיברו בית דין את השנה--חוזרים וקוראים אותה באדר השני, בזמנה.

יג אין קוראין את המגילה בשבת--גזירה שמוא ייטלנה בידו וילך אצל מי שהוא בקי לקרותה, ויעבירה ארבע אמות ברשות הרבים: שהכול חייבים בקריאתה, ואין הכול בקיאין בקריאתה. לפיכך אם חל זמן קריאתה בשבת, מקדימין וקוראין אותה קודם השבת; ושואלין ודורשין בהלכות פורים באותה שבת, כדי להזכיר שהוא פורים.

יד כיצד: יום ארבעה עשר שחל להיות בשבת--בני עיירות, מקדימין וקוראין בערב שבת; ובני כרכים, קוראים בזמנם באחד בשבת.

Si el quince cae en Shabbat, los habitantes de las kerajim se adelantan y leen el día antes del Shabbat, que es el día catorce y los habitantes de las ciudades leen ese mismo día que es su tiempo y, he aquí, que todos leen el catorce.

הל יום חמישה עשר להיות בשבת--בני כרכים מקדימין וקוראין בערב שבת, שהוא יום ארבעה עשר; ובני עיירות קוראין בו ביום, שהוא זמנם: ונמצאו הכול קוראין בארבעה עשר.

Mishné Torá, Hiljot meguilá vejanukká, capítulo 2

1 Quien lee la meguilá en desorden, no cumplió su obligación. Si leyó y olvidó un verso y lee el verso que le sigue y luego vuelve y lee el verso que olvidó y después sigue leyendo el tercer verso [saltándose el segundo verso que ya leyó]--no cumplió su obligación, pues leyó en desorden. ¿Cómo hará? Comienza desde el verso que leyó y lee todos los versos subsiguientes en orden.

2 Si encontró un kahal que leyó la mitad no dirá "leeré la segunda mitad con ellos y luego leeré la primera mitad" pues éste lee en desorden. Sino que leerá desde el comienzo hasta el final en su orden. Si leyó y pausó un poco y vuelve a comenzar a leer- aún si pausó lo suficiente para completar toda la meguilá- puesto que leyó toda la meguilá en orden, cumplió su obligación.

3 Quien lee la meguilá de memoria, no cumplió su obligación. Una persona que no habla hebreo y oye una meguilá escrita en hebreo y en caracteres hebreos- así no entienda qué se dice, cumplió su obligación. Y del mismo modo, si estaba escrita en griego y la oye--cumplió su obligación-- aún si no conoce la lengua griega, aún si la persona que oye entiende hebreo.

א הקורא את המגילה למפרע, לא יצא: קרא ושכח פסוק אחד, וקרא פסוק שני לו, וחזר וקרא פסוק ששכח, וחזר וקרא פסוק שלישי--לא יצא, מפני שקרא פסוק אחד למפרע; אלא כיצד עושה--מתחיל מפסוק שני ששכח, וקורא על הסדר.

ב מצא ציבור שקראו חצייה--לא יאמר אקרא חצי האחרון עם הציבור, ואחזור ואקרא חצי ראשון: שזה קורא למפרע; אלא קורא מתחילה ועד סוף, על הסדר. קרא ושהה מעט, וחזר וקרא--אף על פי ששהה כדי לגמור את כולה--הואיל וקרא על הסדר, יצא.

ג הקורא את המגילה על פה, לא יצא ידי חובתו. הלועז ששמע את המגילה הכתובה בלשון הקודש, ובכתב הקודש--אף על פי שאינו יודע מה הן אומריין, יצא ידי חובתו; וכן אם הייתה כתובה יוונית ושמעה, יצא--אף על פי שאינו מכיר, ואפילו היה השומע עברי.

4 Si está escrita en traducción (aramea) o en otra lengua de las naciones-- no cumple su obligación al leerla sino quien entiende esta lengua. Y esto, si la meguilá está escrita en esta lengua. Pero si está escrita en letras hebreas, y la lee en arameo para los arameos- no cumplió su obligación, pues he aquí que está leyendo de memoria, y dado que aquel que lee no cumple su obligación, aquel que escucha no cumple su obligación.

5 El que lee la meguilá sin intención (*kavvaná*), no cumple su obligación. ¿Cómo? Si la estaba escribiendo o interpretando o editando--si tiene la intención en su corazón, cumple su obligación y si no tiene intención en su corazón, no cumple su obligación. Si lee y se adormece, dado que no se durmió profundamente, cumplió su obligación.

6 ¿De qué estamos hablando cuando decimos que el que tiene intención en su corazón cuando escribe, cumplió su obligación? Cuando tiene la intención de cumplir su obligación con la lectura que lee de el libro que está copiando al tiempo que está escribiendo. Pero si tiene la intención de cumplir su obligación leyendo de la meguilá que está escribiendo- no cumplió su obligación, pues no cumple su obligación quien lee de un libro que no esté escrito completamente en el momento en que se lee.

7 Quien lee la meguilá y comete errores en su lectura y leyó una lectura confusa- cumplió su obligación, pues no somos escrupulosos en su lectura. Si leyó de pie o sentado- cumplió su obligación así esté en público. Pero no leerá sentado en público *a priori* por el respeto de la congregación. Si la leen dos personas, o incluso diez, juntos- cumplieron su obligación los que leyeron y los que es

ד הייתה כתובה תרגום, או בלשון אחרת מלשונות הגוים--לא יצא ידי חובתו בקריאתה, אלא המכיר אותה לשון בלבד: והוא, שתהיה כתובה בכתב אותה לשון. אבל אם הייתה כתובה בכתב עברי, וקראה ארמית לארמי--לא יצא, שנמצא זה קורא על פה, וכיון שלא יצא הקורא ידי חובתו, לא יצא השומע ממנו.

ה הקורא את המגילה בלא כוונה, לא יצא. כיצד: היה כותבה, או דורשה, או מגיחה--אם כיוון ליבו לצאת בקריאה זו, יצא; ואם לא כיוון ליבו, לא יצא. קרא, והוא מתנמנם--הואיל ולא נרדם בשניה, יצא.

ו במה דברים אמורים שהמכוון ליבו בכתיבתה יצא--בשמתכוון לצאת בקריאה שקרא בספר שמעתיק ממנו, בשעה שהוא כותב; אבל אם נתכוון לצאת בקריאה זו שכותב--לא יצא, שאינו יוצא ידי חובתו אלא בקריאתה מספר שכולה כתובה בו בשעת קריאה.

ז הקורא את המגילה וטעה בקריאתה, וקרא קריאה משובשת--יצא, לפי שאין מדקדקין בקריאתה. קראה עומד, או יושב--יצא, ואפילו בציבור; אבל לא יקרא בציבור יושב לכתחילה, מפני כבוד ציבור. קראה שניים, אפילו עשרה, כאחד--יצאו הקוראים, והשומעים מן הקוראים; וקורא אותה גדול עם הקטן, ואפילו בציבור.

cucharon de los que leyeron. Y lo lee el adulto con el menor incluso en público.

8 No leemos la meguilá en público de una meguilá escrita con los demás ketuvim. Y si leyó, no cumplió su obligación--a menos que la meguilá sea más ancha o más angosta que el resto de los rollos para que sea reconocible. Pero un individuo puede leer de ella, así no sea más ancha o más angosta, y cumple así su obligación.

9 No escribimos la meguilá sino con tinta, sobre guevil o sobre pergamino como un séfer torá. Si fue escrita con tinta de nueces y calacanto, es kosher. Si es escrita con cualquier otro tipo de colores, es inválida. Una meguilá necesita renglones como la torá, aunque su piel no necesita preparación para su propio uso. Si fue escrita sobre papel o sobre piel que no ha sido preparada, o fue escrita por un gentil o por un hereje- es inválida.

10 Si hay en ella letras borroneadas o rotas- si su esquema todavía es reconocible- aún si es la mayoría de la letra la que está borroneada- es kosher. Y si su esquema no es reconocible, si la mayoría de la letra está integra- es kosher. Si no, es inválida. Si el escriba omitió algunas letras o algunos versos, y el que la lea las dice de memoria- cumplió con su obligación.

11 La meguilá necesita ser cosida, hasta que todas sus pieles sean un solo rollo. Y sólo se puede coser con nervio, como un rollo de la Torá. Y si fue cosida con algo que no sea nervio, es inválida. Y no es necesario coser a todo lo ancho de la página, como en un séfer. Así sólo haya cosido tres puntos en un extremo de la página, tres puntos en el centro y tres puntos en el otro extremo- es kosher, pues es llamada "una carta".

ח אין קוראין בציבור, במגילה הכתובה בין הכתובים; ואם קרא, לא יצא--אלא אם כן הייתה יתרה על שאר היריעות או חסרה, כדי שיהא לה היכר. אבל יחיד קורא בה, ואפילו אינה חסרה ולא יתרה, ויוצא בה ידי חובתו.

ט אין כותבין את המגילה אלא בדיו, על הגוויל או על הקלף כספר תורה. ואם כתבה במי עפצה וקלקנתום, כשרה; כתבה בשאר מיני צבעונין, פסולה. וצריכה שרטוט, כתורה עצמה; ואין העור שלה, צריך עבדה לשמה. הייתה כתובה על הניר, או על עור שאינו מעובד, או שכתבה גוי, או מין--פסולה.

י היו בה אותיות ממושמשות או מקורעות-- אם רישומן ניכר--אפילו היו רובה, כשרה. ואם אין רישומן ניכר--אם היה רובה שלם, כשרה; ואם לאו, פסולה. השמיט בה הסופר אותיות או פסוקים, וקראן הקורא על פה-- יצא.

יא המגילה צריכה תפירה, עד שיהיו כל עורותיה מגילה אחת. ואינה נתפרת אלא בגידין, כספר תורה; ואם תפרה שלא בגידין, פסולה. ואינו צריך לתפור את כל היריעה, כספר; אלא אפילו תפר בגידין שלוש תפירות בקצה היריעה, ושלוש באמצעה, ושלוש בקצה השנית--כשרה, מפני שנקראת איגרת.

12 Es necesario que el que lee lea los nombres de los diez hijos de Hamán en una sola respiración, para informarle al pueblo que todos fueron colgados y muertos como uno. Y es una costumbre en todo Israel que el que lee la meguilá, la lee y la extiende como una carta, y cuando termine la enrolla por completo y luego bendice.

13 Estos dos días, el catorce y el quince [de Adar], está prohibido hacer hespedim (elogios fúnebres) y ayunos por toda persona en todo lugar- ya sea para los habitantes de las kerajim que sólo celebran el quince, ya sea los habitantes de las ciudades que sólo celebran el catorce. Y en los dos días está prohibido el hesped y el ayuno en el primer mes de Adar como en el segundo mes de Adar. Los habitantes de las aldeas que se adelantan y leen el lunes o el jueves cercano a Purim, pueden hacer hespedim y ayunar en el día en el que leen, pero está prohibido en estos dos días a pesar de que no leen en estos días.

14 Es una mitzvá en el día catorce para los habitantes de las aldeas y las ciudades, y en el quince para los habitantes de las kerajim, hacer un día de banquetes y alegría y enviar porciones a los amigos y regalos para los pobres. Y está permitido hacer melajá, a pesar de que no es apropiado hacer melajá en éste. Dijeron nuestros sabios: todo el que hace melajá en el día de Purim, no verá un signo de bendición.

15 Los habitantes de las aldeas que se adelantan y leen el lunes o el jueves- si entregaron dineros a los pobres en el día de su lectura, cumplen su obligación. Pero el banquete y la alegría sólo se hacen en el día catorce, y si se adelantaron, no cumplieron su obligación. Aquel que

יב וצריך הקורא לקרות עשרת בני המן בנשימה אחת, כדי להודיע לעם, שכולם נתלו ונהרגו כאחד. ומנהג כל ישראל, שהקורא את המגילה, קורא ופושט כאיגרת; וכשיגמור, חוזר וכורכה כולה, ומברך.

יג שני הימים האלו, שהן ארבעה עשר וחמישה עשר, אסורין בספד ותענית, לכל אדם בכל מקום--בין לבני כרכין, שהן עושין חמישה עשר בלבד, בין לבני עיירות, שהן עושין ארבעה עשר בלבד. ושני הימים, אסורין בספד ותענית באדר הראשון, כאדר השני. אנשי כפרים שהקדימו וקראו בשני או בחמישי הסמוך לפורים, מותרים בספד ותענית ביום קריאתן, ואסורין בשני הימים האלו, אף על פי שאין קוראין בהן.

יד מצות יום ארבעה עשר לבני כפרים ועיירות, ויום חמישה עשר לבני כרכים--להיות ימי משתה ושמחה, ומשלוח מנות לריעים ומתנות לאביונים. ומותר, בעשיית מלאכה; ואף על פי כן, אין ראוי לעשות בו מלאכה: אמרו חכמים, כל העושה מלאכה ביום פורים, אינו רואה סימן ברכה.

טו בני כפרים שקדמו וקראו בשני או בחמישי-- אם חילקו מעות לאביונים ביום קריאתן, יצאו; אבל המשתה והשמחה, אין עושין אותה אלא בארבעה עשר, ואם הקדימו, לא יצאו. וסעודת פורים שעשאה בלילה, לא יצא ידי חובתו.

hace el banquete de Purim por la noche, no cumplió su obligación.

16 ¿Cómo es la obligación de este banquete? Que coma carne y despliegue un banquete hermoso de acuerdo a sus posibilidades y beberá vino, hasta que se emborrache y se duerma de su borrachera.

17 Y del mismo modo está obligado a mandar dos porciones de carne o de un cocido o de dos tipos de comida a su prójimo. Pues está "Y enviará porciones, un hombre a su prójimo" (Ester 9,19; 9, 22) Dos porciones para cada persona. Y todo aquel que acrecienta sus porciones para su prójimo, esto es loable. Y si no tiene dinero, intercambia con su prójimo- éste le envía la comida de su banquete y éste le envía la comida de su banquete para cumplir la miztvá de "enviar porciones, un hombre a su prójimo."

18 Y necesita darle a los pobres en el día de Purim, y no dará a menos de dos pobres. Le dará a cada uno un regalo o dinero o comida o vituallas, pues está escrito "y regalos para los pobres" (Ester 9,22)--dos regalos para dos pobres. Y no somos limitados en las limosnas de Purim sino que cualquiera que extienda su mano para pedir se le dará, y no hay diferencia entre el dinero de Purim y otro tipo de tzedaká.

19 Es preferible que una persona acrecienta sus regalos para los pobres a que acrecienta en su banquete o en su envío de porciones- pues no hay alegría más grande y esplendorosa que la de alegrar el corazón de los pobres, los huérfanos, las viudas y los extraños. Pues aquel que alegra el corazón de estos desdichados es comparado con la Shejiná pues está escrito "y para revivir el espíritu de los caí

טז כיצד חובת סעודה זו--שיאכל בשר ויתקן סעודה נאה, כפי אשר תמצא ידו; ושותה יין, עד שישתכר ויירדם בשכרות.

יז וכן חייב לשלוח שתי מנות של בשר, או של מיני תבשיל, או שני מיני אוכלין--לחברו: שנאמר "ומשלוח מנות, איש לריעהו" (אסתר ט,יט; אסתר ט,כב)--שתי מנות, לאדם אחד. וכל המרבה לשלוח לריעים, משובח. ואם אין לו, מחליף עם חברו--זה שולח לזה סעודתו וזה שולח לזה סעודתו, כדי לקיים "ומשלוח מנות, איש לריעהו".

יח וחייב לחלק לעניים ביום הפורים, אין פחות משני עניים; נותן לכל אחד מתנה אחת, או מעות או מיני תבשיל או מיני אוכלין: שנאמר "ומתנות לאביונים" (אסתר ט,כב)--שתי מתנות, לשני עניים. ואין מדקדקין במעות פורים, אלא כל הפושט ידו ליטול, נותנין לו; ואין משנין מעות פורים, לצדקה אחרת.

יט מוטב לאדם להרבות במתנות אביונים, מלהרבות בסעודתו ובשלוח לריעיו--שאינן שם שמחה גדולה ומפוארה, אלא לשמח לב עניים ויתומים ואלמנות וגרים, שהמשמח לב האמיללים האלו מידמה בשכינה, שנאמר "להחיות רוח שפלים, ולהחיות לב נדכאים" (ישעיהו נז,טו).

dos y para revivir el corazón de los desdichados" (Isaías 57.15)

20 Todos los libros de los profetas y todos los ketuvim, están destinados a ser anulados en el los días del Mesías con excepción de la meguilá de Ester- Y esta sobrevivirá como los cinco libros de Moisés y como las halajot de la Torá Oral que no se anularán jamás. Y a pesar de que toda la memoria de las dificultades serán anuladas, pues está escrito "pues se olvidarán las primeras dificultades pues se ocultarán de mis ojos" (Isaías 65.16), los días de Purim no se anularán pues está escrito "Y estos días de Purim, no pasarán de entre los judíos y su memoria no acabará de entre su semilla" (Ester 9,25).

כ כל ספרי הנביאים וכל הכתובים, עתידין ליבטל לימות המשיח, חוץ ממוגילת אסתר-- הרי היא קיימת כחמישה חומשי תורה, וכהלכות של תורה שבעל פה, שאינן בטילין, לעולם. ואף על פי שכל זכרון הצרות ייבטל, שנאמר "כי נשכחו, הצרות הראשונות, וכי נסתרו, מעיניי" (ישעיהו סה,טז)--ימי הפורים לא ייבטלו, שנאמר "וימי הפורים האלה, לא יעברו מתוך היהודים, וזכרם, לא יסוף מזרעם" (אסתר ט, כח).

Algunos errores comunes en las ediciones impresas de las Meguilot

Versión correcta (Codex de Aleppo 1000):

8.11: אֲשֶׁר גִּזְתָּן הַמֶּלֶךְ לַיהוּדִים | אֲשֶׁר
בְּכָל־עִיר־וְעִיר לְהַקְהֵל וְלַעֲמֹד
עַל־גִּפְשֵׁם לְהַשְׁמִיד וְלַהַרֵּג וְלֹאֲבֹד
אֶת־כָּל־זַיִל עִם וּמְדִינָה הַצָּרִים אֲתָם
טַף וְנָשִׁים וְשִׁלְלָם לְבוֹז:

9.2: גָּקְהֵלוּ הַיהוּדִים בְּעָרֵיהֶם
בְּכָל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֲזַשְׁוֹרוּשׁ לְשָׁלוֹן
יָד בַּמִּבְקָשִׁי רַעְתָּם וְאִישׁ לֹא־עָמַד
לְפָנֵיהֶם כִּי־גָפַל פְּזָדָם עַל־כָּל־הָעַמִּים:

Versión incorrecta (Bomberg 1521):

8.11: אֲשֶׁר גִּזְתָּן הַמֶּלֶךְ לַיהוּדִים | אֲשֶׁר
בְּכָל־עִיר־וְעִיר לְהַקְהֵל וְלַעֲמֹד
עַל־גִּפְשֵׁם לְהַשְׁמִיד לְהַרֵּג וְלֹאֲבֹד
אֶת־כָּל־זַיִל עִם וּמְדִינָה הַצָּרִים אֲתָם
טַף וְנָשִׁים וְשִׁלְלָם לְבוֹז:

9.2: גָּקְהֵלוּ הַיהוּדִים בְּעָרֵיהֶם
בְּכָל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֲזַשְׁוֹרוּשׁ לְשָׁלוֹן
יָד בַּמִּבְקָשִׁי רַעְתָּם וְאִישׁ לֹא־עָמַד
בְּפָנֵיהֶם כִּי־גָפַל פְּזָדָם עַל־כָּל־הָעַמִּים: